

PROLÓGUS

Addig-addig nyargaltunk, míg végtire rá kellett ébrednünk, hogy hiszen nagyon is elérkezünk. Marad még időnk a fontos dolgokra is; ráérünk, nagyon is rá az, ami felé loholtunk, magától is eljön, még-hozzá előbb, mintsem szeretnők.

Felteszem, kedves olvasóm, hogy ha sürgős dolgod akadna, nem ülnél le, és nem vennéd kezédbe ezt a merőben impraktikus könyvecskét. Felteszem: bőven van időd. És mert nekem is van: egyezséget ajánlok neked. Egyezzünk meg, hogy ráérősek leszünk, fogadjuk meg, hogy nem sietünk; megállunk, és elszemlélődünk, valahányszor szemlélődésre indító tárgy kerül szemünk elé; eltöprengünk-tűnődünk, valahányszor kedvünk kerekedik rá, de azt is csak lassan, lassacskán, alaposan és körülményeskedően, mert minek sietni, ugyan bizony minek? A remekműveket nem távirati stílusban írják; a művészet lehelete ott legyint meg igazán bennün-

ket, ahol gondosságra és ráérősségre: el-
ágazó, szép sokrétűségre bukkanunk.

Ezúttal igazán nem. becsvágyam re-
mekművet írni, csak amolyan jegyzetecs-
kéket a vidékről, amelyet a legjobban is-
merek a világon: neveltetésem útjairól,
gyermekkorom ösvényeiről, szülőföldem-
ről, pátriámról. De sietni nem vagyok
hajlandó. Minden mellékösvényre leté-
rek, minden bokor alá, minden zsákutcá-
ba bepillantok, gyermeki örömöm telik
abban, hogy megtaláljam a mondandóm
lényegére különösen rátapintó kifejezést,
hogy szinonimákat sorakoztassak fel, ha-
sonlatokba és fejtegetésekbe bonyolódjam,
mondatokat cifrázzak és zenésítsek, egy-
szóval, hogy a tömör szerkesztés és stílus
minden törvényét semmibe vegyem. Ter-
jengős leszek, s tán kusza, de sohasem fe-
ledkezem meg arról, hogy pontosan azt
írjam, amit gondolok. Mert az igazság a
fontos, és minden egyébre ráérünk, bor-
zalmasan rá, elgondolni is szörnyűséges,
mennyire rá! Lassú leszek és nehézkes, ap-
rólékos és pepecselő; szó sem lehet arról,
hogy izgalmat vagy feszült érdeklődést
akarjak kelteni; olyan leszek, mintha nem
is írnék, csak úgy motyognék, magamban
magamról, saját ízlésem ítélőszéke előtt.
De biztosítlak, hogy azért soha be nem
csaplak, s éppoly gátlástalanul őszinte le-

szek, mintha csakugyan magamban motyognék.

Számolj ezzel, kedves olvasóm; mind-
ezt jó előre elárulom neked. És ha türel-
metlen vagy, ha mégsem érsz rá eléggé,
inkább most mindjárt tedd le könyvemet.
Ringatni, nem pedig untatni szeretnék.